

som Fredsdelegationen ved Forhandlingernes Begyndelse i Paris overrakte Kommissionen, og som paa Delegationens Vegne, tiltraadt af Repræsentanter for alle Rigsdagens Partier og af Repræsentanter for begge de Retninger i Sønderjylland, der staaar overfor hinanden, blev forelæst af Kammerherre Bernhoff. Jeg vil gerne her af denne skriftlige Erklæring, som vi afgav fuldstændig enige den Gang, oplæse det sidste Afsnit. Det lyder:

„Vi nærer den fuldeste Tillid til, at Fredskonferencen vil sikre en Afgørelse af det slesvigske Spørgsmaal i Overensstemmelse med Selvbestemmelsesretten, der for dette Spørgsmaals Vedkommende allerede i 1866 paa Frankrigs Initiativ er fastslaaet ved Pragfredens Artikel 5. Spørgsmaalet ligger saa klart, at vi haaber paa en snarlig Afgørelse. Det vilde være en stor Glæde for de danske Slesvigere og for hele det danske Folk, om Beslutningen om Afstemning i Slesvig kunde blive taget allerede ved den forestaaende Præliminærfred, og Afstemningen finde Sted snarest mulig efter denne. Og vi haaber da, at Overdragelse til Danmark af de Egne, som i Henhold til Afstemningen maatte blive genforenede med Danmark, vil kunne ske straks efter Afstemningen, uanset om ikke alle de Spørgsmaal, der andetsteds skal ordnes, til sin Tid er afgjorte. Danmark ønsker Genforeningen med alle, der tænker og føler dansk, men ønsker ikke at have indenfor sine Grænser en samlet tysk Befolkning, der er stærk nok til at skabe en tysk Irredentisme og bringe Brud paa den nationale Enhed, der har været Danmarks Lykke. Vi føler os forvissede om, at Fredskonferencen vil modtage disse vore Ønsker med Velvilje.“

Det er denne Erklæring, som jeg i nøje Overensstemmelse med Repræsentanter for alle Rigsdagens 4 Partier, i nøje Overensstemmelse med Repræsentanter for begge de Retninger, der i Øjeblikket staaar overfor hinanden nede i Sønderjylland, har været med til at afgive overfor den belgiske Kommission, før Forhandlingerne der blev aabnet, og det er altsaa det Standpunkt, jeg staaar paa den Dag i Dag. Og deraf følger naturligvis, at jeg staaar i enhver Henseende paa Fredstraktatens Grund. Fredstraktaten er jo bygget nøje over alle de Ønsker og Krav, der fra ansvarlig Side herovre og dernede er fremsatte forud for de Forhandlinger, som den Gang fandt Sted i Paris, og det er en Selvfølge, at der ikke kan fjernes eller undertrykkes nogen enkelt Sætning i Fredstraktaten, og at jeg ogsaa for mit Vedkommende i enhver Henseende

drager Konsekvenserne af Fredstraktatens Bestemmelser med Hensyn til de økonomiske og geografiske Forhold, som der skal tages Hensyn til.

Jeg vil paa den anden Side, skønt jeg er blevet opfordret til det fra forskellige Sider, ikke indlade mig paa nogen som helst Fortolkning af, hvad der skal forstaaes ved de Ord. Jeg holder det for uberettiget, for liggende udenfor min Kompetence; jeg holder det for en Sag, der maa forbeholdes den internationale Kommission, der maa forbeholdes de allierede og associerede Magter, og naar de har talt, naar de har fastsat Grænsen, saa skal jeg tage mit Standpunkt klart og tydeligt; saa skal jeg fremlægge det her i dette høje Ting aabent og ærligt, saa snart det er mig muligt.

Men jeg holder det ogsaa af ganske andre Grunde for en i høj Grad skadelig og farlig Politik at komme med alle disse Fortolkninger paa det nuværende Tidspunkt. Jeg holder det for overordentlig skadeligt med den forestaaende Afstemning for Øje, hvis man i vide Kredse derovre og herved udbreder Forestillinger om, at det er en ret ligegyldig og underordnet Sag, hvor mange Stemmer der bliver afgivet i Flensborg By og i alle de truede Egne. Det vil uvilkkaarlig medføre en Afslappelse, der ikke er i Overensstemmelse med danske Interesser, en Afslappelse, der vil medføre, at vi ikke faar saa høje Stemmetal, at vi ikke faar saa godt et Resultat, som vi ellers kunde faa. Og det samme gælder, naar man vil drøfte Spørgsmaalet om, hvad nu de geografiske Forhold har at betyde med Hensyn til Distrikterne, der ligger Øst og Vest for Flensborg. Jeg staaar her klart og bestemt paa det Standpunkt, at jeg overlader Fortolkningen til Kommissionen. Jeg har fuld og fast Tillid til, at den vil træffe en retfærdig og en retsindig Afgørelse, og naar Afgørelsen, som de høje associerede og allierede Magter træffer, foreligger, saa skal jeg, som sagt, tage mit Standpunkt ogsaa til den.

Jeg lægger Vægt paa her at betone, at jeg betragter det som en stor Fællesopgave for hele det danske Folk paa begge Sider af Grænsen nu at føre en saadan Politik, at vi kan faa det størst mulige Stemmetal saa langt ned mod Syd som muligt. Det er et Standpunkt, som mine Meningsfæller i snævrere Forstand har udformet klart og tydeligt i en Erklæring overfor Offentligheden; det er et Standpunkt, jeg til enhver Tid har vedkendt mig. Deraf følger ogsaa, at jeg fremdeles staaar paa det Standpunkt, som jeg allerede har